

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 16.Gf.40.274/2025/7.

A felperes:

felperes

(felperes címe)

A felperes képviselője:

bnt Tom Burmeister Varga Ratatics Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Horváth Gyula ügyvéd)
(cím1)

Az alperesek:

alperes1 I. rendű

(cím4)

alperes2 II. rendű

(cím6.)

Az alperesek képviselője:

Havasi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Havasi Bence ügyvéd)
(cím3)

A per tárgya: jogi tény megállapítása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 9.G.40.190/2025/11.

A fellebbezést benyújtó fél: I. és II. rendű alperes
Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az I. és a II. rendű alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 175.895 (százhetvenötezer-nyolcszázkilencvenöt) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetében annak megállapítását kérte alperesekkel szemben, hogy a cég 1 3.000.000 törzsbetétére jutó 100%-os üzletrészenek tulajdonosa a felperes. A keresete jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:109. § (4) bekezdését, 3:164. § (1) bekezdését, 3:168. § (1) bekezdését, 3:169. § (1) bekezdését, 5:13. § (1) bekezdését, 5:14. §-át, 5:39. § (1) bekezdését, 6:88. § (1) és (3) bekezdését, 6:95. §-át, 6:107. § (1) bekezdését, 6:108. § (1) és (2) bekezdését, 6:215. § (1) és (3) bekezdését, 6:225. § (1) bekezdését, valamint a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 22. § (1) bekezdését, 27. § (3) bekezdés a) és b) pontját, továbbá a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 172. § (3) bekezdését jelölte meg.

[2] Jogi álláspontja szerint a jogvita tárgya szerinti üzletrész feletti tulajdonosi és tagsági jogosultságait a felperes csak akkor tudja korlátozásmentesen gyakorolni, és az alperesekkel szemben megóvni, illetve a II. rendű alperes tagsági jogviszonyának cégbejegyzését is megakadályozni, ha egy ítéleti rendelkezés megállapítja, hogy a felperes az üzletrész tulajdonosa.

[3] Állította, hogy nem követelhet teljesítést (marasztalást), mert nincs bejegyezve a II. rendű alperes a cég 1 egyedüli tagjaként, másrészt a cégbíróság egy változásbejegyzési és egy törvényességi felügyeleti eljárásban nem vizsgálhatja azt, hogy ki az üzletrész tulajdonosa, hiszen ez bírósági útra tartozó kérdés. Az üzletrész adásvételi szerződést a Ctv. szerint nem kell az iratokhoz csatolni, azt a cégbíróság nem is köteles vizsgálni, de nem is vizsgálhatja.

[4] Jogi érvelése szerint nem jött létre üzletrész adásvételi szerződés 2023. július 3-án a felperes és az I. rendű alperes között, az I. rendű alperes nem vált az üzletrész tulajdonosává, valójában a felperes maradt az üzletrész tulajdonosa. Az I. rendű alperes így nem ruházhatta át a II. rendű alperesre az üzletrészt, 2024. április 2-án nem szerezte meg az üzletrész tulajdonjogát a II. rendű alperes. Az alperesek viszont a felperest megillető tagsági jogokat gyakorolják. A jogmegóvási érdeke indokolja, hogy a felperes tagsági jogát a cégjegyzék az

anyagi jogi állapotnak megfelelően tüntesse fel és ott ne szerepeljen a II. rendű alperes tagbejegyzési kérelme. A II. rendű alperes a bejegyezni kért tagsági jogviszonyát az I. rendű alperestől eredezteti, és az alperesek nem tettek más nyilatkozatot a cégeljárásokban, noha az üzletrész tulajdonosai nem lehetnek.

[5] Előadta, hogy a II. rendű alperes tagsági jogviszonyának bejegyzése iránt változásbejegyzési eljárás van folyamatban. Ez akadályozza abban, hogy gyakorolja az üzletrészhez kapcsolódó tagsági jogait, pedig ő a cég 3.000.000 forint törzsbetétére jutó 3.000.000 forint névértékű 100%-os üzletrész tulajdonosa.

[6] Az I. és a II. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkoztak, hogy a megállapítási keresetnek a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 172. § (3) bekezdésében megkövetelt konjunktív feltételei hiányoznak. A felperes a keresetében olyan kérdésben kér ténymegállapítást, amelyet közhiteles nyilvántartás is tanúsít. Álláspontjuk szerint – hivatkozva hat folyamatban lévő, vagy folyamatban volt polgári eljárásra – a felperes marasztalást is kérhetne. Vitatták, hogy tagsági jogot bármelyikük úgy gyakorolna, hogy e perben a jogvédelem szükségessége fennállna.

[7] A felperes a cég cégjegyzékbe bejegyzett tagja, a Ctv. 22. §-a alapján az üzletrészhez kapcsolódó tulajdonosi és társasági jogok tulajdonosa. A felperes jogerős bírósági ítélettel – a Fővárosi Törvényszék 7.G.42.024/2023/16-II. számú ítélete és az azt jóváhagyó Fővárosi Ítéltábla 13.Gf.40.017/2024/10. számú ítélete – alapján tagként visszajegyzésre került a cégnyilvántartásba. Hivatkoztak arra, hogy a felperesi jogvédelem abban az esetben lenne csak indokolt, ha a Kúria a felülvizsgálati eljárásban tagként való visszajegyzésének jogellenességét állapítaná meg.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a felperest illeti meg az ítélethozatal napján a cég üzletrészén a tulajdonjog és egyetemlegesen kötelezte az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek 2.770.000 forint perköltséget.

[9] Határozatának tényállásában rögzítette, hogy a felperes alapította a cég-t. A felperes értékesíteni kívánta a cég-ben és egy másik kft.-ben fennálló üzletrészeit, tárgyalásokat kezdeményezett a cég3-vel, azonban a tárgyalások megszakadtak. Ennek ellenére a cég3 olyan nyilatkozatot tett, amely szerint állítólag üzletrész adásvételi szerződés jött létre a felperes és – a cég3 által vevőnek kijelölt – I. rendű alperes között.

[10] A felperes keresetet indított az I. rendű alperes ellen az üzletrész adásvételi szerződés létre nem jöttének, illetve érvénytelenségének megállapítása iránt. A Fővárosi Törvényszék megállapította, hogy nem jött létre 2023. július 3-án üzletrész adásvételi szerződés a felperes

és az I. rendű alperes között a felperesnek a cég1ban és a cég2ban lévő 100% mértékű üzletrészek adásvételére. Az ítéletet a másodfokú bíróság helybenhagyta.

[11] Az I. rendű alperes menetközben a cég1 egyedüli „tagjaként” eljárva három társasági határozatot hozott. Emellett változásbejegyzési kérelemben igényelte a felperes tag törlését, az I. rendű alperes egyedüli tagként való bejegyzését, új elektronikus elérhetőség és új ügyvezető bejegyzését, a bejegyzett adatok törlésével egyidejűleg. A cégbíróság 2023. augusztus 24-én elrendelte a kérelmezett változások bejegyzését. A felperes pert indított a változásbejegyző végzés hatályon kívül helyezése iránt, mely perben a bíróság ítéletével a Cg.01-09-195014/23. számú cégbírósági végzésnek az új tag (I. rendű alperes) bejegyzését elrendelő részét hatályon kívül helyezte, mely ítéletet a Fővárosi Ítéltábla helybenhagyta. A felperes az eredeti adatokkal visszajegyzésre került a cégjegyzékbe egyedüli tagként.

[12] Az I. rendű alperes még 2024. február 9-én a cég1 egyedüli „tagjaként” tag1 nevezte ki ügyvezetőnek, és vételi jogot is alapítottak a II. rendű alperes javára az I. rendű alperesnek a cég1ban fennálló 100%-os üzletrészeire. A II. rendű alperes 2024. április 2-án gyakorolta vételi jogát, így egyedüli taggá vált volna.

[13] A II. rendű alperes 2024. április 26-án változásbejegyzési kérelmet terjesztett elő a cégbíróságon, egyedüli tagként történő bejegyzését, illetőleg névváltozás bejegyzését kérte. A változásbejegyzési eljárás felfüggesztésre került. Az alperesek a 2024. februári, áprilisi változásbejegyzési kérelmeket a keresetindításig nem vonták vissza.

[14] Az elsőfokú bíróság határozatának jogi indokolásában kifejtette, hogy a jogszabállyal nem nevesített megállapítási kereset tárgya nem önmagában a megállapítani kért tényben, hanem a megállapítással megóvni kívánt anyagi jogban van, így vizsgálta a megállapítási kereset feltételeinek fennálltát.

[15] Kifejtette, hogy mindkét alperesnek változatlanul van változásbejegyzési kérelme, részben a 2024. februári, részben a 2024. áprilisi kérelmük alapján, melyeket a cégeljárásban nem vonták vissza. Ez a felperes tagsági jogát kétségbe vonó jogcselekménynek is minősül, és ezért a felperes jogmegóvási szükséghelyezete a keresetindításkor fennállt.

[16] Utalt arra, hogy ugyan az I. r. alperessel szemben jogerős ítéletet már hozott a bíróság arról, hogy az üzletrész átruházási szerződés nem jött létre, a jogerős ítélettel elbírált jogi tény ezért nem vitatható. A keresetindítás időpontjában az írásbeli ellenkérelem még vitatta, de a perfelvételi tárgyaláson a megállapítási keresetben állított tény az alperesek elismerték, így az állított jogi tény tartalmi megítélése további tárgyalást nem indokolt.

[17] Az elsőfokú bíróság a felperest megillető perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott az alperesek elismerésére figyelemmel. A felperesi jogi képviselő 1.000.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjából és a lerótt 1.500.000 forint eljárási illetékből álló perköltségének viselésére így a perre okot adó alpereseket kötelezte, mivel a felperes jogát háborító cégbejegyzési kérelmeket benyújtották, a bejegyzési kérelmeket változatlanul feltünteti a cégjegyzék. Rögzítette, hogy a perköltség viselése független attól, hogy a cégeljárásban kérelmet visszavonni az alperesek mennyiben tudnak, a szerződés felbontása szerinti eredeti állapot helyreállítását ugyanakkor a kérelmek visszavonása eredményezhette volna.

[18] Az elsőfokú bíróság ítéletének perköltségre vonatkozó rendelkezésével szemben az I. és a II. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérték a felperes javára megállapított perköltség mellőzését, ekként az elsőfokú ítélet megváltoztatását.

[19] Álláspontjuk szerint az elsőfokú ítélet perköltséget megállapító rendelkezése sérti a Pp. 81. § (1) bekezdését, a 86. § (1) bekezdését, a 172. § (3) bekezdését, valamint az ítélet jogsértő módon mellőzte a Ctv. 33. § (3) bekezdésének alperesekre nézve kedvező értékelését.

[20] Az elsőfokú bíróság elismerésként értékelte az alperesek nyilatkozatát a megállapítani kért tény vonatkozásában, azonban sem az alperesi ellenkérelem nem tartalmazott olyan nyilatkozatot és a tárgyaláson sem tettek olyan nyilatkozatot, amellyel a keresettel megállapítani kért tényt vitatták volna. Hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság jogellenesen állapította meg, hogy az alperesek a perre okot adtak.

[21] Továbbra is állították, hogy a felperes olyan kérdésben terjesztett elő megállapítási keresetet, melynek feltételei nem álltak fenn, és amely tényt közhiteles nyilvántartás tanúsít. A Ctv. 33. § (3) bekezdésében foglaltak alapján az alperesek – ellentétben az elsőfokú bíróság ítéletének [27] bekezdésében rögzített indokolásával – nem tudták érdemben befolyásolni a folyamatban lévő cégeljárásokat, hiszen a per megindításakor a cég egyedüli tagja a felperes volt, akinek így lehetősége lett volna a folyamatban lévő változásbejegyzési eljárás visszavonásáról dönteni.

[22] Továbbra is hangsúlyozták, hogy a perben a Pp. 172. § (3) bekezdésében írt konjunktív feltételek hiányoznak. A perben tartott tárgyaláson is fenntartották az ellenkérelmüket, azonban bírói kérdésre valóban úgy nyilatkoztak, hogy nem vitatják azt a tényt, hogy a felperes a cég1 üzletrészenek a tulajdonosa. Lényeges azonban, hogy ezen vitatás, vagy vitatás hiánya csak olyan kereseti kérelem mellett vizsgálható, amelyben a bíróság döntést hozhat.

[23] A felperesi jogvédelmi szükséghelyzet azonban velük szemben hiányzik, hiszen a közhiteles nyilvántartásból megállapítható tény ítéleti kinyilvánítását követelte a kereset, az

pedig, hogy a közhiteles nyilvántartás valódiságát az alperesek nem vitatják, nem azonos a kereseti kérelem elismerésével. Továbbra is vitatták, hogy a felperes ne kérhetne marasztalást.

[24] Hivatkoztak arra, hogy nem adtak okot a perre, mivel bizonyították, hogy a vételi jogot alapító szerződést felbontották és az eljáró jogi képviselőjüket utasították az eredeti állapot helyreállítására. Többet azonban nem tudtak tenni a Ctv. 33. § (3) bekezdésében foglalt szabályozásra figyelemmel. A legfőbb szerv képviseletében csak a felperes tehetett érvényes nyilatkozatot, az alperesek nem, így eljárásjogilag kizárt volt a terhükre felrótt visszavonás hiánya. Mindezek alapján a Pp. 86. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek fennállnak, így a perköltséget a felperes köteles viselni.

[25] A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezésének helybenhagyását, és az I. és II. rendű alperesek másodfokú perköltségben való egyetemleges marasztalását. A felperes ügyvédi munkadíjának a mértékét a 17/2024. (XII. 9.) IM. rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése alapján kérte megállapítani bruttó 175.895 forint összegben.

[26] Kiemelte, hogy az alperesek fellebbezése kizárólag az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezéseit támadja, azonban az egyetemleges kötelezés jogszerűségét és a perköltség összegét nem. Fellebbezési kérelem hiányában a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének korlátaira tekintettel az ítélet rendelkező része szerinti jogi tény megállapítása nem változtatható meg, így a felperes teljeskörű pernyertessége és az alperesek Pp. 83. § (1) bekezdése szerinti perköltség viselési kötelezettsége nem tehető vitássá.

[27] A másodfokú eljárásban kizárólag az vizsgálható, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdését helyesen alkalmazva kötelezte-e az alpereseket a perköltség megfizetésére, vagy van olyan törvényi rendelkezés, így az alperesek által felhívott Pp. 86. § (1) bekezdése, amely lehetővé teszi a perköltség megfizetésére kötelező rendelkezések mellőzését.

[28] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet nem sérti a Pp. 86. § (1) bekezdését. Ezt a rendelkezést a bíróság kizárólag akkor alkalmazhatja, ha a fél a perfelvételi szakban a vele szemben érvényesített jogot és kérelmet az arra vonatkozó védekezésének előterjesztése nélkül elismeri és a perre nem adott okot. Ezek a feltételek azonban konjunktívak. Az alperesek a kereset elutasítását kérték, a kereseti kérelmet soha nem ismerték el, következésképpen azzal védekeztek, hogy a Pp. 172. § (3) bekezdése szerinti feltételek nem állnak fenn. Ezt az alperesek fellebbezése is megerősíti.

[29] Mindemellett az alperesek a perre okot is adtak, hiszen a pert megelőzően a felperes többször megkereste az alpereseket, illetve jogi képviselőjüket és kérte az eredeti állapot helyreállítását, a változásbejegyzési kérelmek visszavonását. Az alperesek ezen megkeresésekre vagy nem válaszoltak, vagy elzárkóztak azok teljesítésétől, egész egyszerűen

semmit nem tettek azért, hogy a cégjegyzék a tényleges helyzetnek megfelelő állapotot tüntesse fel.

[30] A fellebbezés nem tér ki arra, hogy az abban megjelölt Pp. 81. § (1) bekezdését, hogy sértette meg az elsőfokú bíróság, így a fellebbezésnek ez a része nem vizsgálható. Megjegyezte az is, hogy már a keresetlevelében felszámította perköltség igényét.

[31] Kiemelte, hogy a fellebbezésben hivatkozott Pp. 172. § (3) bekezdése semmilyen rendelkezést nem tartalmaz a perköltségviselés kapcsán, így az irreleváns. Az elsőfokú bíróság egyebekben a Pp. 172. § (3) bekezdését helyen alkalmazta az ügy érdemi eldöntése körében.

[32] A perköltségviselésre kiható jogszabálysértés a fellebbezésben megjelölt Ctv. 33. § (3) bekezdésével összefüggésben sem állapítható meg. Nem helytálló az a fellebbezési hivatkozás, hogy a változásbejegyzési kérelmet csak a felperes vonhatja vissza, a Ctv. 33. § (3) bekezdése szerint az alperesi határozaton alapuló változásbejegyzési kérelem visszavonásához az érintett alperes által hozott határozat szükséges. Ilyen határozatot pedig az alperesek nem vitásan nem hoztak. Az alperesek fellebbezésükben nem is fejtették ki, hogy a Ctv. 33. § (3) bekezdése és az őket pervesztességük miatt perköltség megfizetésére kötelező ítéleti rendelkezés között mi a kapcsolat.

[33] Az alperesek a fellebbezési ellenkérelemre előterjesztett észrevételükben állították, hogy a fellebbezésükben egyértelműen megjelölték, hogy a perköltségben marasztaló teljes rendelkezéssel szemben terjesztették azt elő. Kérték a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalását, az alperesi ügyvédi munkadíj mértékét a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. §-a alapján kérték megállapítani.

[34] Az alperesek fellebbezése alaptalan.

[35] A fellebbezés kizárólag az elsőfokú ítélet perköltségben marasztaló rendelkezése ellen irányult, ezért a Pp. 370. § (1) bekezdésére figyelemmel az ítéltábla a felülbírálat során az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit nem érintette.

[36] Az ítéltábla rámutat a felperesi fellebbezési ellenkérelemben foglaltakkal szemben, hogy az alperesek fellebbezése az elsőfokú ítélet perköltségről rendelkező teljes része ellen irányult, melyet az alperesi fellebbezés tételesen meg is jelölt, azaz annak összecszerűsége és az egyetemleges fizetési kötelezettségről rendelkező része ellen is.

[37] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival is egyetértett, utóbbiakra a Pp. 386. § (4) bekezdése szerint csak utal, illetve a fellebbezésen foglaltakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[38] A Pp. 86. § (1) bekezdése szerint, ha a fél a perfelvételi szakban a vele szemben érvényesített jogot és kérelmet az arra vonatkozó védekezésének előterjesztése nélkül elismeri, és a perre nem adott okot, a perköltségét az ellenfél téríti meg.

[39] E jogszabályhely két feltétel együttes fennállását követeli meg. Az egyik feltétel a perben érvényesített jog és az abból fakadó kérelem elismerése. A jogszabályi rendelkezésből az elismerés további kritériumai is meghatározhatók: az elismerés csak akkor váltja ki a joghatást, ha teljeskörű, kifejezett, továbbá a perfelvételi szakban és ezen belül a jogra és a kérelemre vonatkozó védekezés helyett történik meg. Ha az igényérvényesítő fél ellenfele úgy tesz elismerést, hogy korábban a jogra és kérelemre vonatkozóan akár alaki, akár érdemi védekezést terjesztett elő, a Pp. 86. § (1) bekezdése már nem alkalmazható.

[40] Az I. és a II. rendű alperes ellenkérelmében, valamint fellebbezésében is arra hivatkozott, hogy a megállapítási kereset Pp. 172. § (3) bekezdésében foglalt konjunktív feltételei nem állnak fenn. Ezzel azonban a jelen ügyben már az első feltétel, a perben érvényesített jog és az abból fakadó kérelem elismerése sem valósul meg. Ebből következően alaptalan a fellebbezés azon hivatkozása, hogy a Pp. 86. § (1) bekezdés alkalmazásának lenne helye.

[41] A másik konjunktív feltétel, melyet a jogszabály megkövetel, hogy az elismerő fél ne adjon okot a perre. A Pp. nem határozza meg konkrétan, hogy mely magatartás tekinthető olyannak, amely alappal készíti a másik felet a perindításra, így azt esetről esetre a bíróságnak kell megítélnie, döntően az állított jog alapjául szolgáló jogviszony jellemzőiből kiindulva.

[42] A Kúria a BH2005. 27. számon megjelent határozatában is rámutatott arra, hogy az alperes akkor nem ad okot a perre, ha semmi olyat nem tesz, aminek nyomán a perindítás szükségessé válik, másfelől pedig mindent megtesz annak érdekében, hogy a felek közötti vita perindítás nélkül elintézhetővé váljék. Eszerint tehát az I. és a II. rendű alperest terheli a perindítást szükségessé tevő magatartástól való tartózkodás (passzív magatartás), illetve a perindítás elkerülését célzó cselekvés (aktív magatartás).

[43] A felperes megalapozottan hivatkozott arra, hogy a jogainak megóvása végett bírósági megállapítás iránti igényét kizárólag polgári peres eljárás keretében tudta érvényesíteni. A jogsértés tényének megállapítására a Ctv. az általa szabályozott eljárások keretében erre nem ad lehetőséget.

[44] Tényként állapítható meg, hogy az I. rendű és a II. rendű alperes változásbejegyzés iránti kérelmeket terjesztett elő, holott a bíróság jogerősen megállapította, hogy a felperes és az I. rendű alperes között nem jött létre üzletresz adásvételi szerződés, melyet az alpereseknek tudniuk kellett. Az alperesek azonban a cégbíróság felé nem intézkedtek, passzív magatartást tanúsítottak, a benyújtott kérelmeiket nem vonták vissza, a felperesi kérelmekre nem válaszoltak, melyet a felperes által keresetleveléhez csatolt mellékletek is alátámasztanak.

[45] Az ítéltábla megítélése szerint az alperesek magatartásuk alapján, a változásbejegyzési kérelmek beadására és passzív magatartásukra figyelemmel a változásbejegyzési kérelmek kapcsán alappal nem hivatkozhatnak arra, hogy a perre okot nem adtak, ahogy az sem elegendő a Pp. 86. § (1) bekezdése szerinti második konjunktív feltétel megvalósulásához, hogy a vételi jogot alapító szerződést az alperesek felbontották.

[46] A fellebbezés korlátaira figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezését nem vizsgálhatja felül, így alaptalanul sérelmezik alperesek az elsőfokú ítélet perköltség megfizetésére kötelező rendelkezése körében a Pp. 172. § (3) bekezdésének, valamint a Ctv. 33. § (3) bekezdésének sérelmét. A fellebbezésben ekörben előadottak magát az elsőfokú ítélet megállapítási keresetnek helytadó részét kifogásolják, de annak vizsgálatát a másodfokú bíróság, figyelemmel a fellebbezés korlátaira, nem teheti meg.

[47] Alapos a felperes fellebbezési ellenkérelmében előadott azon hivatkozás is, hogy az alperesek fellebbezésükben meg sem jelölték a hivatkozott Pp. 81. § (1) bekezdése körében, hogy azt az elsőfokú bíróság miért sértette meg. Az ítéltábla ekörben rámutat arra, hogy a felperes már a keresetlevelében (annak II. pontjában) a Pp. 81. §-a alapján a perköltsége megtérítését a jogszabályoknak megfelelően, annak felszámításával kérte.

[48] Nem értékelhető a felperes terhére, hogy az alperesek változásbejegyzési kérelmeket terjesztettek elő, utóbb a vételi jogot alapító szerződést felbontották, majd a felperesi keresettel szemben ellenkérelmet is előterjesztettek, mivel a felperes által kért megállapításra kizárólag polgári peres eljárásban kerülhetett sor, az ebből eredő költségeket így az alperesek viselni kötelesek.

[49] Az elsőfokú bíróság a kifejtettek szerint a Pp. perköltség viselésére vonatkozó rendelkezései [Pp. 83. § (1) bekezdése, 87. §-a] megfelelő értelmezésével döntött a felperes perköltségigényéről és annak viseléséről.

[50] Az ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint helybenhagyta.

[51] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az alperesek a Pp. 83. § (1) bekezdése folytán kötelesek viselni a felperes másodfokú eljárásban felmerült költségeit. A felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségét az ítéltábla a felperes által a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése alapján felszámított 138.500 forint + 37.395 áfa, összesen 175.895 forintban határozta meg.

Budapest, 2026. január 22.

Dr. Buglyó Gabriella s.k.
a tanács elnöke

Dr. Pásztor Csaba s.k.
előadó bíró

Dr. Sági Zsuzsanna s.k.
bíró